

under Ministeren for offentlige Arbejder“. Angaaende denne Bestemmelse er der den skønneste Enighed mellem Jernbaneudvalget, Funktionærunderudvalget og Statsbanernes Generaldirektion. Anderledes forholder det sig med Hensyn til § 2; her er ikke den samme Enighed. Jernbaneudvalget foreslaar Ansættelse af en Vicedirektør, men Ministeren har ment, at denne Embedsmand rettere bør hedde Generalsekretær for, som det hedder i Bemærkningerne til Lovforslaget Side 9, „nøjere at betegne, at den paagældende kun er at anse som Generaldirektørens nærmeste Medhjælper, men ikke som en Instans mellem Generaldirektøren og de under denne værende øvrige Organer for Statsbanernes Styrelse.“ Jeg tror, at Ministeren har haft Ret i at foreslaa en Generalsekretær i Stedet for en Vicedirektør, og saa vidt jeg skønner, er der her Tale om mere end en Navneforandring, idet den Stilling, Ministeren foreslaar at give denne Embedsmand, er noget forskellig fra den, Jernbaneudvalget havde tiltænkt ham. Paa den anden Side tror jeg, at Generalsekretæren ifølge Ministerens Forslag vil komme til at udfylde en større Plads indenfor Statsbanernes Ledelse end den foreslaaede Souschef, og derfor anser jeg ogsaa denne Bestemmelse i Lovforslaget for heldig.

I samme Paragraf træffes der Bestemmelse om, at de 4 Direktører, som nu forestaar henholdsvis Bane-, Regnskabs-, Trafik- og Maskinvæsenet, fremtidig skal virke som Afdelingschefer direkte under Generaldirektøren, og at den nu bestaaende kollegiale Styrelse ikke fremtidig skal finde Sted. Ogsaa denne Bestemmelse finder jeg heldig. Jeg anser Bestemmelserne i Loven af 15. Maj 1903 om den kollegiale Styrelse for at have været af en uheldig Karakter og ikke svarende til den Hensigt, Lovgiverne den Gang havde. I sin Fremstættelsestale henviste den højtærede Minister til de Vanskeligheder, der kunde fremkomme ved den kollegiale Ledelse. Han udtalte bl. a., at den havde sine Vanskeligheder derved, at man kunde komme til indenfor Generaldirektionens Ledelse at indgaa Kompromisser bag hindens Ryg, og at det selvfølgelig var meget uheldigt, hvis dette skulde ske. Den højtærede Minister berørte adskillige andre Forhold, men sluttede med at sige: „Jeg indrømmer, at disse Bemærkninger har en noget teoretisk Karakter, men jeg vil ikke finde det rigtigt at anstille Undersøgelser over, hvorledes Forholdet faktisk har ud-

viklet sig, og det vilde formentlig ogsaa have sine Vanskeligheder og maaske kræve Forudsætninger, som jeg ikke er i Besiddelse af“. Jeg skal ikke bebrejde den højtærede Minister, at hans Udtalelser er for teoretiske, tværtimod. Naar man forstaar at læse mellem Linierne, kan man give Ministeren Medhold i hans Betragtninger. Forholdet er nemlig uheldigt, og jeg skal søge noget at supplere hans Betragtninger.

Generaldirektionen samles i et Kollegium og afgør de Sager, der foreligger for den, ved Forhandling og Afstemning, men alene det, at Generaldirektøren er de andre 4 Direktørers overordnede, er uheldigt. Der skal meget stor Takt til at kunne indtage en saadan Stilling, thi hvis han lader sine 4 Kolleger mærke, at han er deres overordnede, vil det let kunne medføre vanskelige Forhold, særlig at de 4 Direktører taler sammen bag Generaldirektørens Ryg. Der kan ogsaa ved denne Ordning let fremkomme nogen Gnidningsmodstand mellem Ministeriet og Generaldirektionen. Ministeren staar med Ansvar overfor Rigsdagen for de Afgørelser, der træffes, og vil derfor søge ved Hjælp af sin Departementschef saa nøje som muligt at komme ind i de Sager, som Generaldirektionen behandler. Men nu gaar det saaledes til i Praksis, at Generaldirektionen behandler Sagerne, medens Ministeren kun faar Resultatet af Behandlingen at vide. Naar en Skrivelse kommer til Ministeren, staar der i Almindelighed paa den: Behandlet paa Generaldirektionens Møde den eller den Dato, eller ogsaa: Cirkuleret mellem Generaldirektionens Medlemmer. Men hvorvidt der har været Enighed indenfor Generaldirektionen angaaende det Spørgsmaal, som er afgjort, eller der har været et større Mindretal, som har haft afvigende Anskuelse, og hvilke Motiver dette Mindretal har haft, faar Ministeren ikke noget som helst at vide om, og det var dog dette, der skulde være vejledende for ham i mange Tilfælde. Generaldirektøren kan selvfølgelig forbeholde sig at indanke visse Spørgsmaal for Ministeren, men for Direktionens øvrige Medlemmer vil dette altid være vanskeligt, idet de vil være bundne til den Afgørelse, der er truffet indenfor Generaldirektionen. Ministeren kan benytte sin Ret til at kræve, at Generaldirektionen kommer til personligt Referat hos ham ogsaa i Tilfælde, hvor han antager, at der har været Uoverensstemmelser indenfor Generaldirektionen ved den paa-